

ნაბჭი

— ხედავთ! ურავანის რეპუბლიკის ერთი ლიბის სესიიდან გრუნდება, რა მოხვდა თავი რომ აქვს შეხვეუ-
ლი?
— ლიბინოვკის აკრუბიტებში

ჩემი ბაბუა

მომზადებულია

დაპირისპირების სახეობის წარმომადგენელი უარყოფითი წინადადებას საერთაშორისო კომისიის შესახებ, საბჭოთა კავშირის და მანჯურის სახელმწიფოს შიდა მხარე ინციდენტების გამოსწორების მიზნით.

ერთხელ მოლა - მასრადინამ
 ხილით სავსე ბალი წაიღო
 და იმ ბაღში გადაპარავა
 გადასწყვიტა, განიზრახა.

ტომრით ხელში სხვის ბაღში
 გადასვლა მოლა ხელად
 მწიფე ხეხილს უწყობდა
 არხეინად უდარდელად.

ხილს შეეკცა ხარბად მოლა,
 ისე გაძლა, გაიბერა,
 რომ სუნთქვაც კი დაუმძიმდა
 მოემატა გულს ძველა.

მაგრამ ქამს, არ დასჯერდა;
 თქვა: „მწიფე... მიამაო“
 მოდი, ტომრით შინ წავიღებ, —
 მოკლას ხარი თივამაო“.

გადაუშვა ტომარაში
 მასრადინამ ნაჭურღალი,
 აავსო და რომ დახედა,
 გაუბრწყინდა შვეებით თვალი.

ძლივს ძლივობით სავსე ტომარს
 მიკრა მოლამ თასმით თავი

და ის იყო წასაღებად
 გამზადილი მონათავი

ზურგზე უნდა წამოეგდო
 გისდგომოდა თავის გზაა,
 რომ პატრონი ბაღის უცებ
 წამოადგა მოლას თავსა.

— აქ რა გინდა! სთქვი, რომელმა
 მოგიწვია ჩემს ბაღში?
 ეკითხება პატრონი და
 რისხვა ისმის იმის ხმაში.

— მოგახსენებ, — უთხრა მოლამ: —
 ჯერ დამწვიდდი, ნუ იჩქარი...
 ამას წინად, შენც ხომ ვახსოვს,
 ამოვარდა ღიღი ქარი...

მე იმ ქარის მსხვერპლი ვაჩნდი...
 დაწყვევილივ, ჯადოქარმა
 შარა გზიდან შენს ბაღში
 გადმომაგდო მე იმ ქარმა.

— ვთქვით შენ ქარმა გადმოგადო
 უმსკაცსად და არამზადამ
 და არ არის დამნაშავე
 შენი ხარბი გულის მად,

მაგრამ შენ თუ მართალი ხარ
 ამინსენი ერთი მაშინ, —
 ვისი ხელით ჩაყრილია
 ნაჭურღალი ტომარაში?

ამ კითხვანე უნებურად
 დაიბნა და წახდა მოლა
 და პატრონი ქვას გადასწვდა
 ქურდი მოლას ჩასაქოლად.

მე აქ მიტომ მოვიყვანე
 ეს ამბავი ძველის ძველი,
 რომ ქურდ მოლას დღესაც კი უფრო
 მიმდევარი, მიმბაძველი.

ჩვენი ქვეყნის წარმატება
 თვალს უბრმავეებს ხშირად მტერსა,
 თავდასხმისთვის ემზადება
 საბაბს ეძებს შესაფრთხა.

ხშირად, ვითომ „გზა დაებნა“ —
 შემოუტყვეს ბაღის კარებს...
 უკან ვდევით ცხვირგატეხილს —
 (ნაყოფს ხელს ვინ მიაკარებს!).

ვეკითხებით მოსულთ მიზეზს
 ხმას არ იღებს, როგორც მოლა,
 ჩვენ შინა ვართ და მზად ვდევებით
 ქურდ მოღვების ჩასაქოლად.

მედუნა

მომზადებულია

პარტიკული

ინგლისში დამატებით არჩევნებში პარლამენტის წევრად აირჩიეს ყოფილ პრემიერის მკედონალდის შვილი. (გახვებობდა)

ლიბერალურ პარტიას ბელადი უავდა ცნობილი, ბისკევის ქარხნის პატრონი. „სოციალისტად“ ხმობილი.

მუშათა ხმების წყალობით რაც პარლამენტში გავიდა, მის შემდეგ პირადი საქმე მისი სულ წალმა წავიდა.

ბრძოლის უიჟინის მაგიერ მუდამ ტკბილი ხმით გალობდა, მიტომაც ბურჟუაზია ამ „მუშას“ მუდამ სწყალობდა.

კეთილი განწყობილება მეფემ მას იმით ანიშნა, რომ მასთან ერთად იმისი შვილიც მინისტრად დანიშნა.

გაგონილი გაქვთ, რომ ყვავმა იუკადრისა ყვავობა, ფარშავანგების ინდომა ძმობა და ნათესაობა.

როდესაც ფარშავანგებში ყვანალა გამოერია იმას რომ ბედი ეწია მისთანა თქვენი მტერია.

მისცვივდნენ ფარშავანგები გაბდღვნეს ფრთები და ბუმბული. რომ დაუშინეს ნისკარტი. შიშით გაუხკდა ყვავს გული.

რომელი და ჯუღიება

ნახ. ლურესო

როცა ყვავებთან დაბრუნდა, იქაც ცუდი დღე ეწია. მაგრამ ამაზე მსჯელობა ამ შემთხვევაში მტერია.

გიციოთ, ასეთი ბედი დღეს არ ელის გამცემ მადონალდს, ბატონობისაგან, პირიქით, იღებს ჯილდოს და მადლობას.

პარლამენტშიაც გავიდა მის შვილი არჩევნებში, მაგრამ ძლივს... შიშით, „არჩეულს“ თერთი გაუჩნდა თმებშია.

— ნუ კოცნით! ძალის ტყავია!
— არაფერია: ხელთათმანი ფარავს.

ჯეგუა

ნებართვა.
ტოკიო. გაზეთ „ნიცინიცის“ ცნობით, იაპონიის ჯარის სარდლობამ მანჯურიაში, მანჯურულს იმპერატორს პულის ნება დართო შეუკვეთოს ბკერავებს ახალი ტანსაცმელი, კოსტიუმი და თეთრეული. ტანსაცმელის ზომის აღება და გახინჯვა მოხდება იაპონიის სამხედრო შტაბის წარმომადგენლების თანდასწრებით.

გაწვევა.
რომი. აბისინიის სამხრეთის ფრონტის იტალიის ჯარების სარდალი მუსოლინის ბრძანებით რომში გაიწვიეს „ავად გახდომის გამო“.

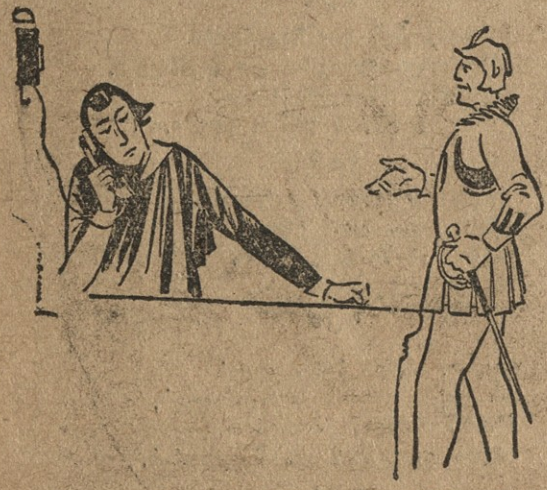
ვისია ქვედა საცვალნი?
შენიშნა. ერთა ლიგის საკრებულო დარბაზში, სადაც გაირჩა ურგვის მიერ საბჭოთა კავშირთან დიპლომატიური ურთიერთობის გაწყვეტის საკითხი, სხდომის დამთავრების შემდეგ იპოვეს ერთი ცალი ქვედა საცვალი. ნახული ნივთი ამერიკული ფირმისაა. პატრონს შეუძლია მიაკითხოს ერთა ლიგის დარბაზის დამლაგებელს დილის 9 საათიდან 11 საათამდე.

სცენა პირველი

ჰამლეტი თავის კაბინეტში. ხელში უჭირავს 1927 წლის „ქართული მწერლობა“ № 6-7, კითხულობს კ. ჯაპანელის წერილს... „ჰამლეტი და ფაუსტი“. ჰორაციო იქვე დგას.

ჰამლეტი: — ყოფნა... არ-ყოფნა! საკითხავი აი რა არის. ო, რამდენი საიდუმლოება არის ქვეყნად, ჰორაციო, აი თუნდაც ეს ადგილი ამ წერილში. სანაძლეოს დავდებ—თუ

ჰამლეტის ბინა... ჰამლეტი გისმენთ...

სოლომონ ბრძენი მიხვდებოდა ამას. კაცო ჩემზე წერს, მაგრამ მე მაინც ვერაფერი გამოვიცა.

ჰორაციო:—წამიკითხე, ეგებ მე მივხვდე.
ჰამლეტი:—ჰა-ხა-ხა-ხა! როგორი გულუბრყვილო ხარ, ჩემო ჰორაციო, ამბობენ, რომ ეს დაწერილია ქართულ ენაზეო. მაგრამ თითონ ქართილები უარყოფენ ამას. ჩვენი მხოლოდ შრიფტია, სიტყვები კი—არაო. აი წავიკითხავ. (ჰამლეტი გადაშლის მე-153 გვერდს და დააპირებს წაკითხვას, მაგრამ ტელეფონი დარეკს) ალლო. დიახ ჰამლეტის ბინაა. ჰამლეტი გისმენთ... თქვენ ვინ ბრძანდებით?

სცენა მეორე.

ფაუსტის სამუშაო კაბინეტი. ფაუსტი ტელეფონზე ელაპარაკება (ჰამლეტს) და ხელში უჭირავს 1927 წლის „ქართული მწერლობა“ № 6-7, მეფისტოფელი იქვე დგას.

ფაუსტი:—მე შევისწავლე ფილოსოფია, სხვადასხვა მეცნიერება, ვიცი უამრავი ენები, მაგრამ ეს წერილი ვერ გავიგე, ამიტომ მოგმართე შენ. ჩემო ჰამლეტ, ეგებ შენ... რაო? მაგ წერილმა გაფიქრებინა „ყოფნა

არ-ყოფნა“? რას ამბობ ჰამლეტი? როგორ შეიძლება თვითმკვლელობა ასეთი გამოუცნობი ამბის გამო? მართალია, მეც ძალიან მაინტერესებს ამ ტექსტის შინაარსი გაგება, მაგრამ... რაო? ავტორთან წავიდეთ და მას გამოვკითხოთ? ეს კარგი აზრია, მაგრამ ვერ ავერ მეფისტოფელს ვკითხავ. ალბათ ამ ეშმაკს ეცოდინება.

მეფისტოფელი (თავისთვის): — აი, ახლა კი ცუდათ არის ჩემი საქმე. (ფაუსტს). ყველაფერს გამოვიცნობ, ოღონდ მაგ ტექსტის გაგებას ნუ დამავალებ. წავიკითხე და ვერ გავიგე.

ფაუსტი (ტელეფონში ჰამლეტს): — მეფისტოფელიც უარობს, ვერ გავიგეო. გამომოიარე და წავიდეთ ავტორთან.

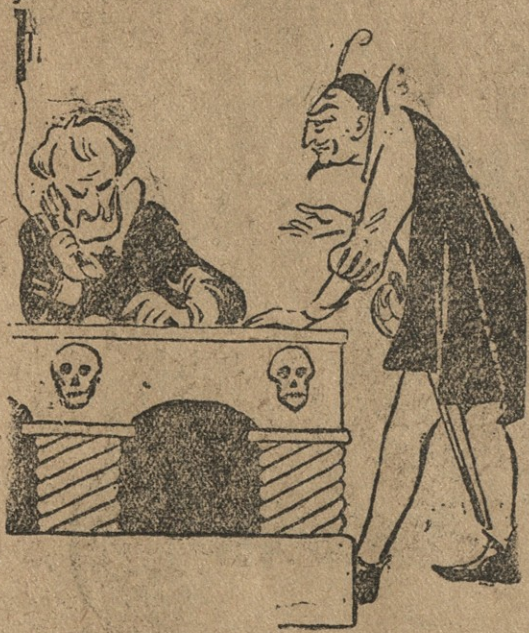
სცენა მესამე.

კონსტანტინე ჯაპანელი თავის სამუშაო კაბინეტში. შემოდის ფაუსტი და ჰამლეტი.

ჰამლეტი:—ბოდიშს დიდს ვიხდით, კონსტანტინე, ჩვენ თქვენს წინაშე.

ფაუსტი: — გვაპატივებდეთ უდროოდ როს შეწუხებისთვის.

კონსტანტინე: — რატომ იკადრებთ? არა უშავს ოა! რისთვის გარჯილხართ?

... მეფისტოფელიც ამბობს, ვერ გავიგეო...

ფაუსტი: — ჩვენ გვიცნობთ ალბათ.

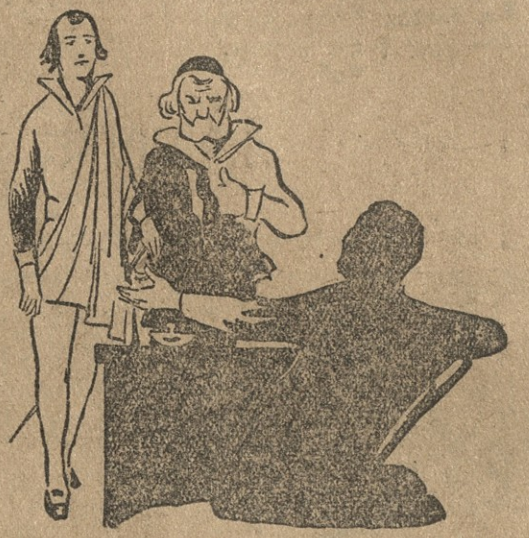
კონსტანტინე: — ო, როგორ არა მე თქვენზე წერილიც კი მაქვს დაბეჭდილი „ქართულ მწერლობაში“.

ჰამლეტი: — ჩვენ ამიტომ მოგსულვართ, რომ...

კონსტ:—მადლობა გამომიცხადოთ ხომ? ფაუსტი და ჰამლეტი (უხერხულობას გრძნობენ და ერთმანეთს გადახედავენ): — ჰო... კი...

კონსტ: — მეც მადლობას გწირავთ მადლობისათვის.

ფაუსტი: — ჰო-და ჩვენ გვინტერესებს აი ამ ტექსტის შინაარსის გაგება:

— მოზრძანდით... რისთვის გარჯილხართ?

„გონების კათეგორიები შეიქმნნ სოციალური უოფის კოროლარიები და სინამდვილე შეიქმნა იდეის ფაბრიკატი, ცხადია, თუ იდეა ფაბრიკული გამონაუშურია რეალური სიტუაციების, მაშინ კრიმატი მორალური და იდეოლოგიური არ არსებობს თავის თავად. აქედან არ არსებობს ტრაგედიის სუპერკონდიციური მიზეზი და მაშასადამე არ არსებობს თვით ტრაგედია, როგორც გამოსახულება სუპერკონდიციური შეზღუდვისა იდეის და არსებული პირობების“.

კონსტ: — დაიკადოთ, მეგობრებო, სიტყვა-სიტყვით ისინჯოთ განხილვა, თორემ მაგ ტექსტს მისი ავტორიც ვერ გაიგებს.

ფაუსტი და ჰამლეტი: — ეს თქვენი წერილიდან არის.

კონსტ: — როგორ შეიძლება!

ფაუსტი: — აი, (გადაუშლის 1927 წლის „ქართულ მწერლობის“ № 6-7 გვ. 153).

კონსტ: — ჰო, მართლა... მაგრამ ბოდიშს ვიხდი.. ლექციებში მაგვიანდებო. შემოიარეთ ერთი წლის შემდეგ.

ისაელი.

მადლოვის გაშრობა

ნახ. დონის

სოფ. ენსელში (ყვარელის რაიონი) შენობის უკუადგილის გასო ორამურე რეპერტიციას ვადის საქონლის გორებში.
ენსელში

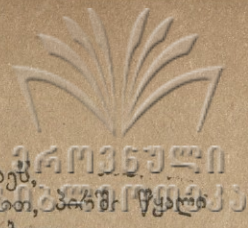
ენსელში
ორთქა

— მადლოვა უმეუთვალთ აღმასკოშ, რომ ამათ ბინას არ აქლუ ვს, თორემ ჩვენ ვერ ვნახავდით ამ მშვენიერ წარმოდგენას.

ფონ-თავტების გაჭირვება

„სტახანოველი მოძრაობის ოთხი თვისმანძილზე ჩვენ, ამხანაგო სტალინ, ჩვენს ღონბასს ერთი კუზბასი დავუმატეთ“.

ჰერ ფონ-თავტებს, ეს სიტყვები ცოფის მგვრელი, თავსატეხი, გულში მოხვდა ვით ისარი. თავს დაატყდა, როგორც მების.

***

ჰერ ფონ-თავტებს მალაროთა მმართველი და პატრონია და ჭკვიანი მისებრ თუა ქვეყნად ვინმე, არ გონია.

***

მაგრამ ის კი ვერ გაოგო, ის ვერ ახსნა ფონ-თავტებმა: ეს კუზბასი ღონბასისკენ გადასწია რა რიგ ხერხმა!

***

მრჩევლები მოიხმო და კარი მაგრად ჩაიკეტა: სარქისოვი რომ ამბობსო შართალია, — ჰკითხა, — ნეტავ?

***

ნუთუ შართალია, მათ კუზბასი წაათრიეს ღონბასისკენ და ნახშირის ულუკე ფენებს მიუმატეს განი, სისქე?

***

თქვენს: გადააქეთ ამერიკელთ დიდმანძილზე სახლებიო, ისე ფრთხილად, თითქოს ხელი არც კი ჰქონდეთ ნახლებიო,

მაგრამ, ბრძენო მრჩევლებო, კუზბასს როგორ გადაიტანთ? ამისხენით, განმიმარტეთ, თორემ ბოლშას ვერ ავიტან.

***

კომუნისტებს, თუ მათ მართლაც შეისწავლეს რამ ამგვარი, შეუძლიათ ხლაფორთი რამ აგვიტეხონ; მოგვიღვან შარი.

***

ქვას და ნახშირს ვინდა სივა, შეირყევა დიდა ბოძი, ყველას მოსკოვს მიგვათრევენ ჯადოქრულ და გრძნეულ წონით.

***

აბა, ჩქარა გაემგზავრეთ, მრჩევლებო, იმ ქვეყანას და დახვერეთ, როგორ შესძლეს იქ კუზბასის გადატანა.

***

შეისწავლეთ იგი ხერხი და მოუსვით უკან მალე. ჩვენ დავასწროთ, სანამ იმათ თავისკენ არ გადავვალეს.

***

ჯადო წოწივ წამოიღეთ დაგვიჩორდება იგი სხვაგანც: გადმოვიტრევეთ აქეთ ღონბასს კუზბასსა და მრავლად სხვა განძს.

მრჩევლებმა დაიკუბეს ვით „ბრძენი“ შევინათ, მხოლოდ ერთმა გაუბედა, — აჩიფრიფდა ის საწყალი:

***

— ჰერ ფონ-თავტებს, არ გჭირდებათ ამისათვის მოსკოვს წასვლა. აქაც ბლომად დავასხამენ ჭაბუკები მალე თავს ლაფს.

***

ჩვენ არ ძალგვიძს მოვიხმაროთ, ჰერ ფონ-თავტებს. მათი ჯადო, ჩვენ ფონ-ტენო, ისტორიამ სანაცვისკენ გადაგვაგდო.

***

იქ კი, გშირი გაიზარდა, მას საზღვარი შესწივს ძილა. იქ ჭაბუკმა შესძრა მთები, მიწას სახე შეუცვალა.

***

ღონბასს, თავტებს, იქ კუზბასი დაუმატა იმ ჭაბუკმა, მაგრამ უწინ ჩვენი მზგაფანძ დააბხო და გააუქმა.

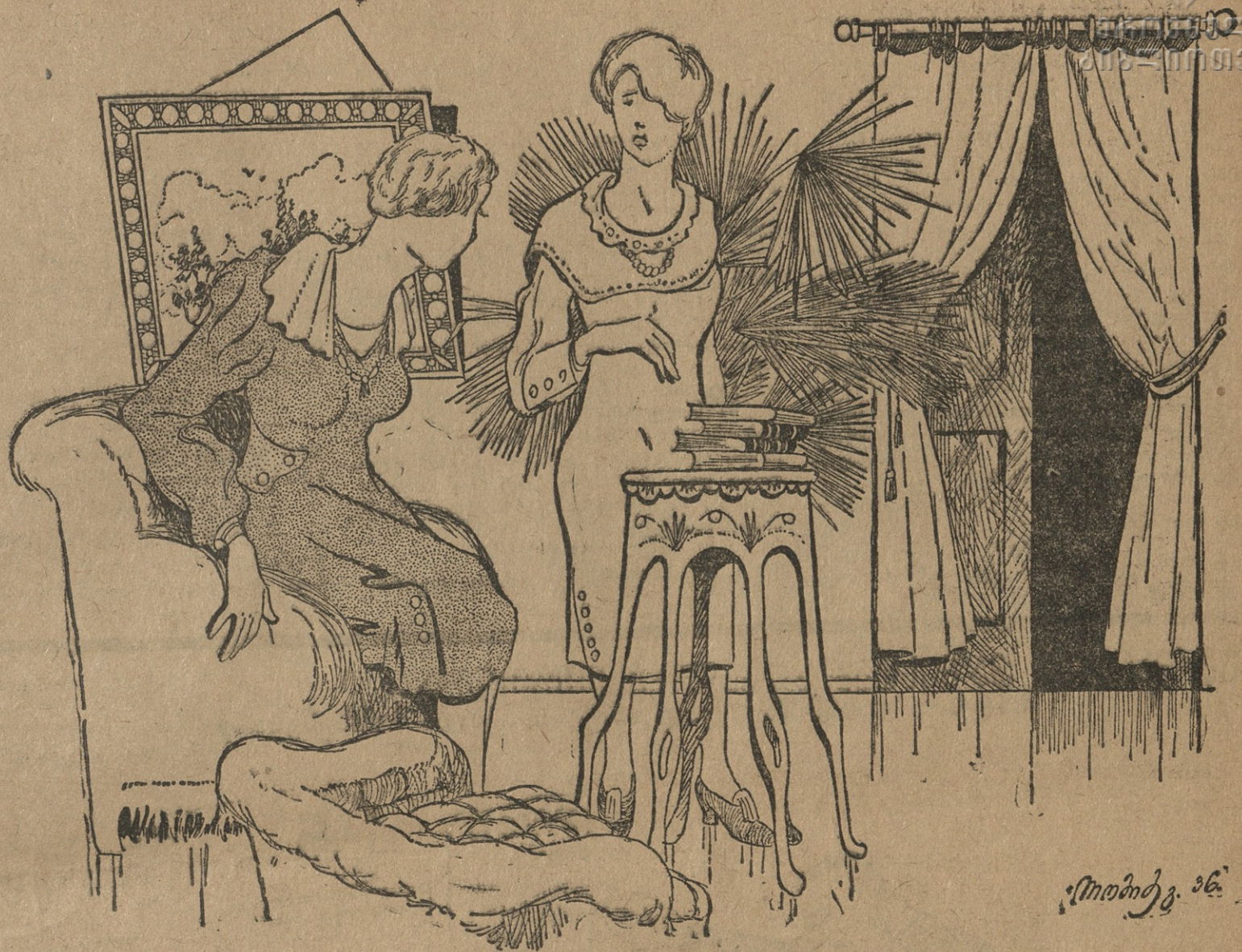
***

ვშიშობ, წოწი არ ამოგვდოს, არ წაგვიღოს, თავტებს, მოსკოვს? არა, ფონ-ტებს, დრო მოვა და ხალხი პასუხს აქაც მოგვთხოვს.

ნახ. შმერლინგის

— რა გამოიტანეთ კრებიდან?
— მომხსენებელი! ისე მთვრალი იყო, რომ ფეხზე ველარ ღებოდა.

მოთხოვ. ან.

— ქმარადილი ხარ ახალი პატრონით?
 — ძალიან! ახალი ფირფიტა ვიყიდე — „მრავალჟამიერი“ და ჩემი ქმარი მისი შონ მენის შიშით გათენებამლი გარბის სამსახურში.

ფონ-თავტები გაგულისდა,
 ფონ-თავტებმა ცოფი ჰყარა,
 აღრილდა: „რაიებს ბოდავ
 ხმა გაკმინდე, ყბედო კმარა!“

***

ჩას ედები, რაებს ჩმხავე,
 ჭორი არის, ურცხვი ჭორი,
 არაოდეს დავიჯერებ
 რომ დონბასი გახდა ორი.

***

გაბეზუნა მზვერავები
 მოიარეს ვხესერი
 და ფონ-თავტებს მოახსენეს
 დალაგებით ყველაფერი:

***

დონბასიო იქაგია
 სადაც იყო ძველადო,
 და კუხბასიც აღვიღრდან
 საძრავია ძნელადო.

***

მეგრამ შრომას მოუმატეს
 სტახანოვის მეთოდითო
 და ამბობენ ნამუშევარს
 ათჯერ, ოცჯერ მუდამ ვზრდითო.

სტახანოველთ ეპყრობიან
 პატრივით და რიდითაო,
 მაღაროდან ამოსულებს,
 სიხარულით დიდიშაო.

***

ხელზე აწყავთ და სანლაშდის
 აცილებენ ვამათიო,
 ასეთია ჩვეულება
 და წესები მაგათიო“.

***

აქ თავტებმა შეაჩერა
 მზვერავების მოხსენება:
 — რაო, ჰქითბა: ხელზე აწყავთ?
 ეს სიმართლე კი იქნება.

***

ჰერ თავტებმა ჩაიციწა
 თაგი განზე გააქანა
 და სიღინჯით, ვით შეფერის,
 დარბაისლად, წყნარად ბრძანა:

***

— ეხლა შენშონ როგორ გახდა
 ორჯერ მეტი დონბასიო,
 განუზრახავთ მუშა-ხელი
 ფენებს ბლომად შეასიონ.

აღბათ მუშებს იქ ორმაგ დროს
 ამყოფებენ მაღაროში
 და ორმაგად ადიდებენ
 ნამუშევარ ორმაგ დროში.

***

სულტლები! ხელზე აწყავთ
 მუშებო, რომ იძახით,
 იმიტომ, რომ არაქათი
 გაცლილი აქეთ მეტის ჯაფით.

***

და როდესაც მაღაროდან
 ამოდან გული მისლით
 იქ ცოლ-წვილი ხვდება აღბათ
 სახლში მიჰყავთ: ეხლა მიხვდით?

***

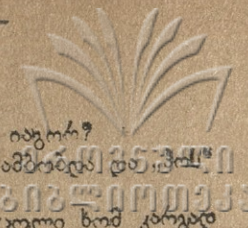
— ხა, ხა, ხა... ჰერ ფონტებმა
 მაღინად ვაიციწა,
 ეგეც შენი ჯადოქრობა,
 მე კი... მე კი შეშეშინდა.

***

არ გეგონოთ ეს ამბავი
 მოგვორი და მოგაბარით,
 ასე სწერდნენ გაზეთები
 ზოგ ქვეყნებში სახლარ გარეთ.
 ხოლო

ხოლო

იპოვოს ცხოვრება და ანატომია

ასე გვეგონებათ ზოგიერთ ნოქრის გაზომილია—სიმალლით ისეთია იაგორა: სრულ მეტრს რაღაც თორმეტითღი სანტიმეტრი უკლია. როგორც ვაჟაკია—სილამაზეც ისეთივე აქვს.

ოთხიოდე წლის წინად გავიცანი იგი. საუცხოოდ იცვამდა. თმა ყოველთვის მარჯვნივ ჰქონდა გადავარცხნილი. საღამოთი თუ საღამე შემხვდებოდა ხელში ყოველთვის თაიგული ეკავა. სილამაზე ხელს არ უწყობდა, მაგრამ მაინც ღონეუანობდა: არ შეიძლებოდა დღეში ორ ქალისთვის მაინც არ გაეგზავნა წერილი, სწერდა ხოლმე: „ასე რას მიყურებ, ჯერ ახლოს გამოიცი და მერე მიხვდები ვინცა ვარ. რომ შემეყვარო კიდევაც, ვაჟაკობას გეფიცები არ იხანებო.“

ჩემს გაკვირვებას საზღვარი აღარ ჰქონდა, როცა ერთ საღამოს იაგორა ერთ საუცხოვო ლამაზ ქალთან ხელგაყრილი დავინახე. სიზმარი მეგონა და თვალების სრესა დავიწყე. ერთ ადგილას ვაგმე შიდი.

— ჩემი სახლობაა, გაიცანით, — მომმართა იაგორამ.

***

შემთხვევა მომეცა და იაგორას ცოლს ვესაუბრე.

— თავისებური ქალი ყოფილხარო.
— რაზე მეუბნებით?
— უზრდელობაში ნუ ჩამომართმევთ და იაგორაზე უკეთესი მამაკაცის შოვნა შეგეძლოთ.

— გაცილებით.
— მაშ იაგორას რატომღა მისთხოვდით?!

— ჰმ... ჩაიცინა მან—მიზეზს ვერ მიხვდებით.

— იქნებ იმიტომ, რომ დიდი ცხვირი აქვს?

— ცხვირი რა შუაშია?—გაიკვირვა.
— ორ თითს იოლად ჩააღებთ ცხვირში და საითაც გნებავთ იქით წაიყვანთ— მიეუბნა.

გვეცინა.
— სრულიადაც არა... მოგვხსენებთ მსახიობე ქალის ბედი. კინო-სურათისათვის როლს ვამზადებ, კუზინი კაცის ცოლის როლი უნდა ვითამაშო, თავს რომ იზრჩობს თავისი უბედურობის გამო. ცხოვრებაში მინდა გამოვცადო...

***

სამ წელიწადს აღარ მინახია იაგორა შემხვდა და გაეხარა.

— ხომ კარგადა ხარ იაგორ?
— არა!.. არა!.. არა!.. ამბობდა და ცოლს მიშინადა თავს აქნევდა...
— რა დაგემართა, ცოლი ხომ კარგად გყავს?

— არა, არ ვახლავს... არა... არა...
— მაშ რა იქნა?

— გაიყიდა აღარ ვახლავს... არა. არა!..
— რა დაგემართა?! შეეუყვარე და შევანჯღღრიე—ხომ არ ვაგიყდი?

— არა. ჰო.—გამოერკვია—იაგორა მომიტევე ერთ წელიწადს ნოქრად ვმუშაობდი დახურულ კომპერატივში და იქ დამხემდა ამ „არას“ ძახილი.

— საით მიღინარ?—ვკითხე
— ექიმთან, ახალი უბედურობა დამატყდა: მარჯვენა ხელი დამიგრძელდა, მარცხენა დამიმოკლდა.

— მიზეზი რა არის?

— არ ვიცი, ეს ერთი წელიწადია მარჯვენა ხელს მუშაობის დროს ვეღარა ვხმარობ. მარცხენათი ვმუშაობ, მარჯვენათი ვკბამ.

გერმანელი ფაშისტების ახალი გამოგონება ხალხის დასასწრებლად ანტი-საბჭოთა მოხსენებაზე

ნახ. ა. კანდელაკის

— ამიტომ ვიბტვრით თაში, რომ ჩვენი ახლანი ნაზრომი ფხვკვამ ბა მთელა?!

სიმსუქნეზელაც ეტყობოდა უეცარი ცვა-
ლებადობის მიზეზი.

***

ტუმინწინ შევხვდი იაგორას,
რუსთაველის პროსპექტზე სეირნობდა
— როგორა ხარ იაგორ?
— ჯერ არ მიგვიღია!
— რა, იაგორ? პანტა?— ვიზუზურე
— არა!... არა!... არა!...
— გამოერკვიე იაგორ, კოლპერატივში
გი აღარა ხარ.

— არა, არა, არა! ჰო. ჰო. ვიყავი!...
ვიყავი!...
— სად იყავი იაგორ? რამ გაგახარა
ასე?!

— ვიყავი, კოლპერატივში ვიყავი. ჰა..
ჰა.. ჰა.. „საქეპრობის“ მაღაზიაში ვიყავი.
— რა იყიდე?
— კოსტუმი
— კოსტუმი? კოლპერატივში?
— ჰო, ერთი კოსტუმი ყო მხოლოდ.

ხუთნიტმა კაცმა გაისინჯა, არავის არგო, ბო-
ლოს მი ჩაეცივი და ისე მომივიდა თითქოს
ჩემ ტანზე ყოფილიყო შეკერილი.. ჰა.. ჰა.. ჰა!
ვინ იცის: რამდენმა შეჰნატრა იაგორას,

ზ. ივანიშვილი.

თვრამეტი წლის თინა დაღვა გერის წინა

ქიათურის რ. სოფ ქვაციხში, პარტიის
წევრმა მეთოდე მიხელძემ ბერს მოანათე.
ლინა თავისი ამ წლის ქალიშვილი.

გაუვლია ყმაწვილს
სივალაღე ბევრი,
დაუცლია ყანწით
გავსებული ქვევრი
არის ირატორი
და პარტიის წევრი,
გაუთეთრდა თმა და
დაევერცხლა წვერი.
თვრამეტი წლის წინად
შეიძინა ქალი,
არ მონათლა მაშინ,
არ დაიდო ვალი.
გაიზარდა თინა,
მოუვიდა ფერი,
მოკაზმა და მორთო
ფანჯარა და ჭერი.
მიხელიძემ სწრაფად
მოაცოცა ბერი.
ნათლიები, ძმები
და სხვა კიდევ ბევრი.

და ტიტველი თინა
წინ დაუდგა სიმონს,
ბერი დაამტერდა
მკერდზე დაყრილ ლიმონს...
შუბლზე წასმის ნაცვლად
მკერდზე უსვამს მირონს.
და მეთოდეს ბნელი
მოეჩვენა ნათლად,
ველარ გაარჩია
ქორწილი და ნათელა.
გაღუძება ყანწი,
იწყო ხორცის დათლა,
ბოლოს ანგარიში
და ფულების დათელა.
ისე, ცხოვრებაში,
ძველია და მკაცრი,
როგორც სანიმუშო.
პარტიული კაცი.
ეს, რა ვუყოთ მერე,
„ჩუმად მოხდა სახლში“,
ისივე მითოდება
რომ გამოვა კარში.

კრეონა

კრიტიკული ნაკვეთის ცდა

გურიაში იტყოდენ ხოლმე ცხრაას ხუთში
მენშევიკების ზოგიერთ „ავიტატორებზე“:
— იმისთანა ნასტავლია, რომე სულ
„ზაგრანიჩნი“ სიტყვებით ლაპარაკობს და
ვეფერს გეიგებ!

ზმირად მე-5 საუკუნის ნაწარმოები უფ-
რო ახალია თანამედროვე ქართულთან და
უფრო გასაგებია, ვიდრე 7—10 წლის წინან-
დელი ქართული. მაგ.: მე-5 საუკუნის მწერ-
ლის იაკობ ხუცესის („წამება წმ. შუშანი-
კისი“) ეს ადგილი: „მაშინ იწყო უჯერობა
გინებად ვარსკენ და ფერხითა თვისითა
დასთრგუნვიდა მას“ ამჟამად უფრო გასაგე-
ბია, ვიდრე 1925 წელში გამოსულ კრებულ
„ლიტერატურა და სხვაში“ მოთავსებულ
ლექსი ჩვენი თანამედროვე ახალგაზრდა მწე-
რლის ნიკოლოზ ჩაჩავასი:

1.
ხვალი
უტირალუ
ინგი
მონალინგი
არჩა
ხაბლარჩა.
2.
ხერი
ხელზე
ხეზე კოდარა
კოდიდარი
არაქონდარა
შკერდი
ხერდი
ქონდარს წიბური
ვგლო
ხენდრო
ერდო წიდური
3.
აღთა
ბაღთა
ბარიბართუბართა
ქალდინადური
დარი ნატყუბარი
ხრა ნაგუბარი
სულადი უწმინდური
ხარდინადური.

(„ლიტერატურა და სხვა“ გვ. 17-19)

ცხადა, ამას მკითხველი ვერც მაშინ გაი-
გებდა, ვერც იაკობ ხუცესის დროს, და
ვერც ახლა გაიგებს. (მკითხველს კი არა,
ჩვენ გვგონია, რომ თვითონ ავტორსაც გაუ-
ჭირდება ამისი გაგება).

***

ანალოგიური ითქმის მეორე ჩვენი დროის
ახალგაზრდა მწერალზე ზიძინა აბულაძეზე-
დაც. მისი ლექსი ასეთია:

- დავდგით დამბები
ცას ყირამალით
მივაბჯინეთ
მადლა ფეხები,
დააკვირდით
უზარმაზარ ეკრანს
კამელზე გარბის
ავტომობილი
პროექტორებით
შენ დაეკიდე

სევტზე მავთულებს
როგორც მშვიერმა
მათხვარმა
დაალო ხანა
და ერთბაშად
გადაუღაბა
პროსპექტი
ცხენებს გაეწყობ
ზურგზე ფეხები.
მელანხოლია
ხონოლია
ხონო ხო..

(„ლიტერატურა და სხვა“ გვ. 3)

როგორც ზემოდ ვთქვით, კრებულს
ჰქვია „ლიტერატურა და სხვა“. ჩვენ არც
დღეს ვიცით მოყვანილი ნიმუშები კრებუ-
ლის სახელწოდების რომელ ნაწილს ეხება:
ლიტერატურას თუ სხვას? (გვგონია კი, რომ
ეხება — „სხვას“, რადგან ისინი „სხვას“ უფ-

რო ჰგვანან, ვიდრე ლიტერატურას).

ყოფილი ფუტურისტები ამჟამად საბჭო-
თა მწერლის საპატიო სახელს, დამსახურებუ-
ლად ატარებენ და ჩვენ სიამოვნებით აღვნი-
შნავდით ამ სასიხარულო მოვლენას.

ვგებ ჩვენ გვისაყვედურონ — რა დროსია
ახლა ამაზე ლაპარაკი, როცა მას შემდეგ
ჩამდენიმე წელი გაიდა და დღეს ეს მწე-
რები წერენ მშრომელთა გასაგებ ენაზეთ.

სრული სინამდვილეა.

ჩვენ ამას სიამოვნებით აღვნიშნავთ, მაგ-
რამ თუ შევეხეთ მხოლოდ იმიტომ, რომ
ჯერ ერთი, ეს წერილი მიმოხილვის ცდაა
და, მეორე, რაც მთავარია, დღესაც აქვს ად-
გილი ზოგიერთ შემთხვევებში ანალოგიურ
მოვლენებს.

მაგრამ ამის შესახებ შემდეგში.

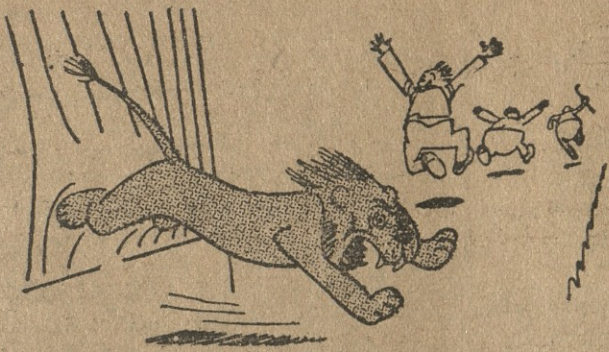

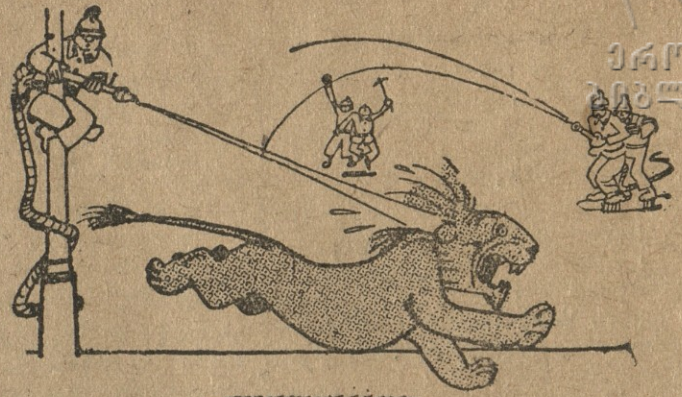
გ. ისაევი
36.8.

— რატომ ჰქვია ამ წიგნს ფლავიანი ჯედილი?
 — იმიტომ, რომ ფლავიანი ფაფაში იქნება.

გალიიდან ვით აფთარი გამოვარდა ლომი,
ვინ დახვდება წინ სიკვდილის თუ არ არის მდომი.

ამოუდგენ მებანძრენი დასცხეს შხაპი, როგორც ტყვიამ,
მაგრამ ძალა სტიქიონის მან არაფრად მიიჩნია.

ახცდა ტყვია გახროლილი, კვლავი წინ მიჰქრის როგორც ქარი,
ვერაფერი ვერ აჩერებს. მიჰქრის ლომი კუნთმაგარი.

მაგრამ უცებ ნათამაშო ცხვრის ფასსლომმ, რომ შეხედა,
ჩაიკეცა ნადირთ მეფე, შიშა მუხლი მოეკვეთა.

გალიისკენ მიყავთ მხეცო, მიძუნძულობს, თვითვე ჩქარობს,
რომ იქ იმ ცხვრის საშინელ ფასს მყუდროდ თავი შეაფაროს

ერთმანეთს უერთგულეს

მივიდენ

დალიეს

წავიდენ

ფერილი გორიდან

ხშირად ჯეროვნად ვერ ვაფასებთ დიდი ბუნების ადამიანებს. რამდენიმე ქალაქს დავა აქვს იმის შესახებ თუ სად ცხოვრობდა მოლა მასრადინა. ჩვენ კი არაფრად ვაგებდებთ ჩვენ სახელოვან ვეჭილს შაშაბერიძეს.

აკაკი წერეთელი წერდა: „ახლანდელ ადვოკატებს, იმ მჩხვან და უწუკ კატებსო“. ეს მაშინდელ დროს შეეფერებოდა. ესეც რომ არ იყო, კატას უყვარს ძეხვი, რძე თევზი, ვალერიანის წვეთები. ჩვენ ვეჭილ შაშაბერიძეს კი — მხოლოდ ფულები.

ავილოთ გორის სასამართლოში არსებული „ტირიფონის არხის „საქმე“ № 746“ ერთი ათასი მანეთის შესახებ.

1935 წლის 16 დეკემბერს ეს პატივცემული ვეჭილი გამოვიდა მოლოდინი აივანოვის და მოანგარიშე სოლოლაშვილის დასაცავად. თვალზე კრემლმორეული ამტკიცებდა მათ უდანაშაულობას, თითქოს მათ:

— ჩაგრაგს ინჟინერ - ტექნიკოსთა პერსონალი. უდანაშაულო არიან, ნამდვილი ანგელოზები. ამიტომ უნდა გავანთავისუფლოთ!

ეს იყო, როგორც ვთქვით, 16 დეკემბერს. ხოლო ვეჭილი შაშაბერიძე 18 დეკემბერს გორის დამცველთა კოლეგიაში ასეთ ლექსიას უკითხავდა ინჟინერ-პერსონალს:

— თქვენ რომ მართლები ხართ, ათასი მანეთი მიღებული აქვთ, მაგრამ არ გაუტარებიათ წიგნებში. თქვენი ერთად ერთი შეცდომა იმაშია, რომ ვეჭილი არ გყავდათ. აი, მომეცით 400 მანეთი და დავარღვევ გადაწყვეტილებას უზენაესში!

გაკვირვება გამოთქვის:— ერთი და იგივე კაცი ერთსა და იმავე საქმეზე ხან ამკაყონებს და ხან ამართლებს? — მაგრამ შაშაბერიძემ ისინი დააშვიდა:

— ეს ფულის საქმეა, თქვენ კულტურული ხალხი ხართ. თქვენ უფრო შეგხვდებით, ვიდრე აივანოვს. მე რომ იმას ვიკავდი, ხომ არ აგგონათ, მიყვარდა? მე იმის...! — და აქ გამოიჩინა, რომ ვეჭილს პაციენტიც დასარწმუნებლად სჯობნია ლაპარაკი დიდის ნიხსენებით. — ამას წინად კოლექტივის საწ-

ლიტერატურული პაროდია

გ. კაჭანიძე

ის უბანი და ის კარმიდამო...
ცა ჯიხაიშის არსად არ მიდის.
იგი არასდროს აღარ ინძრევა,
მშენიერი, კარგი ამინდი.
მახარებს ჩემი სოფლის მიღწევა.

დედა წიწილებს დაუყრის საკენეს.
მეტყვის:— რას შობი, ჩემო გოგო.
სახლის კედელზე კიღია სარკე
და ინარშება ქოთნით ლობიო.

დედა ვაჭმევდა სახლში მსხვილ ვაშლებს,
მე პანტა ვაშლმა მომჭრა კბილები,
კატა იგრესდა ქოსა უღვაშებს
და ყროყინებდნენ საცხა ვირები...

ჩემი გოგონა მეტაჩქვს გაჭყვა,
ჩემი საცოლდე, ჩემი ანიკო.
შემეძინაო ქალ-ვაჟი ახლა...
ვაი ცოცხალი ნეტავ არ ვიყო!

ძან უნდოდა დედაჩემს საწყალს
ენილა თვალით საჩემო ტურფა,
რომ შემახვდროს საცოლდე საცხა
ამას ვთხოვ ახლა ჩემს გამჩენ უფალს.

გ. აროსია

ყოზიდან კერძო კაცმა ერთი „მეშოკი“ პური მოიპარა, სახლში მისვლამდე, 39 ნაბიჯი უკლდა რომ დაიჭირეს. მე დავუმტკიცე სასამართლოს, რომ ეს არ არის დასრულებული ქურდობა, რადგან შეიძლება უკანვე მოეტანა პური ამ გლეხს-მეთქი.

აი, ასეთ კაცს არ აფასებენ, კაცს, რომელიც მზესავით ყველასათვის ანათებს. რა ვააკეთა ბოლოს და ბოლოს მოლა მასრადინამ? ერთ მომჩივანს უთხრა:— შენ მართალი ხარო, როცა მეორე მივიდა მასთან, მეორესაც უთხრა:— შენც მართალი ხარო. როცა გაკვირვებულმა ცოლმა ჰკითხა:— ორივე როგორ იქნება მართლებიო, — მოლამ ცოლსაც უთხრა:— შენც მართალი ხარო. რით არის ჩვენი შაშაბერიძე მოლაზე ნაკლები?

სიმონ-აღა

ჩემო ირინე!

— უი, დედაა, რანერია ეს კაცი? ქვეყანა გაკეთდა და ამან ვერაფერი ვერ გაიგო. ვახილო თველი პორფირე, გახილო! — მომივარდა ჩემი ცოლი ირინე და ქაშაღ თაფსე ხელიც კი წამიტყაპუნა.

მე გიჟივით წამოვარდი და კიდევ უფრო გაოცებით შევეკითხე:

— ქალო, მითხარი რაშია საქმე?

— რაში კი არაა შე ჩერჩეტო, გვიგე რა აგერ, ამდენხანია უნივერსალი გახსნეს... თურმე უმოწყალო მატერიები არის იქაო... იცი კატუშას რაგარი კაი საპალტოე უყიდა? ხო და რაღა ბეერი გავაგრძელო, ერთი საპალტოე უნდა მიყიდო.

— ირინე, მომეში თუ ქალი ხარ, მთელი ტფილისი იქ იქნება. მე რიგში დგომა არ შემიძლია.

— აა, შე ეშმაკო, მაგით ვერ გავანთავისუფლებ. — ახლა კი მომიპირისა ირინემ, — კატუშამ მითხრა რომეო ქალებია ბევრი, თუ არა კაცები სულ არ არიანო.

ვიფიქრე:— რა კი მეც ახალი პალტო მაქვს, უხერხულია მასაც რომ არ ვუყიდაო თქვა და გადავსწყვიტე მისი დაკმაყოფილება.

მეორე დღეს ჩავიცი ჩემი ახალი პალტო და გასწიე უნივერსალისკენ.

სამი წყება რიგი გამოვიცვალე, მაგრამ გამყადველამდი მაინც ვერ მივალწიე. წამოსვლისას კი ჩემი ახალი პალტო შემოფლეთილი აღმოჩნდა.

ირინეს ძალიან გაუკვირდა ჩემი პალტო რომ დაფლეთილი დაინახა. მიხვდა რაშიც იყო საქმე და აღარაფერი არ მკითხა, წარბი შეიკრა. ბოლოს ისევ მე მივმართე მანუგეშებელი სიტყვებით:

— ახლა ხომ აღარ დაგწყდება გული ჩემო ირინე, დღეის შემდეგ მაინც ორივეს ერთნაირი პალტო გვექნება...

ის კი თანხმობის ნიშნად ღუმლით შომაჩერდა.

ლაკრ. კიბინაძე

ორცეცხლ შუა

ნახ. დონის

— რაზე ფიქრობ ადრასიონ?
— ვიტანჯები კაცი: გოჭი ვიყიდე, ინდოური ვის დაუტოვო, ინდოური წავიდე...
გოჭს სხვა შეჭამს, ორივე ვიყიდე, ამდენს ვინ შეჭამს... ორ ცეცხლში ვარ...

— ვაჟა! ჩვენი თვითფრინავი
გაყრდნა, აგინინილავს კუდით
მვას ასროლინებს!

„აისიბიელები ისე დაეუფლნ საზღვდ-
რო ტექნიკას რომ მოხერხებულად იყუა-
ბენ ცალის წინააღმდეგ მათთვის წართმე
ულ იარაღებს“.

— თავს უზველეთ!